

[Enggaard.]

den økonomiske årsoversigts forventninger til valutaunderskud og det pres i den indre økonomi på priser og forbrug, som jeg har talt om. Det er fortsat egnet til at vække forundring, at forskellene mellem skønnene for kasseoverskuddet er så kolossalt store. Fra det skøn, som blev afgivet til finansudvalget pr. 21. august, og frem til det nyeste skøn pr. 4. september i år gik det ned fra 2.195 mill. kr. til 1.400 mill. kr., eller ca. 800 mill. kr. på 10 dage. Hvad er det, der svigter i dette, hvor ligger forklaringen henne? Jeg vil gerne anmode budgetministeren om at prøve at redegøre lidt for fejlkilderne og deres placering, for jeg finder det uacceptabelt, at et af fundamentene for den økonomiske politik viser sig at være så skrøbeligt, som tilfældet er. Jeg efterlyser en behjertet indsats på dette felt og tænker med lidt vemod tilbage på den tid, hvor man ikke havde kildeskat og ikke havde fine elektroniske hjælpemidler, men hvor finansskønnene kunne ramme næsten i plet hver gang. Det gav en sikkerhed i vurderingerne, som vi beklageligvis savner i dag.

Vi tror også i venstre, at det kunne bidrage til at skabe et bedre grundlag for vurderingerne navnlig for budgetlægningen og en debat som den, vi har i dag, hvis vi flyttede finansåret fra som nu at gå fra april til april til at være kalenderåret. Hvis man tænker sig den tanke, at vi havde haft det nu, så havde vi jo i dag kendt regeringens finanslovforslag siden august, og så ville budgetåret samtidig have været på nærmere hold. Jeg vil gerne spørge budgetministeren, om regeringen vil tage dette forslag op til en ny alvorlig overvejelse.

De sparebestræbelser, som har været i gang og vel stadig er i gang, er en anden væsentlig usikkerhed for bedømmelsen af udskrivningsbehovet. Hele historien om spareplanerne er kendt, og jeg skal ikke gentage den i dag. Men angående de seneste faser i denne sparebestræbelse vil jeg godt rejse et kort spørgsmål. Det har indtil nu været forstået sådan, at der for det finansår, vi snakker om i anledning af udskrivningsprocenten, altså 1973-74, skulle foreligge 2 sæt besparelsesbestræbelser. Den ene har man benævnt fra ministerens side som de aftalte besparelser, som skulle beløbe sig til ca. 700 mill. kr., og den anden bestræbelse er

de påbud, regeringen har givet de enkelte ministerier om for det pågældende år at skære 3 pct. på driftskonti og 5 pct. på anlægskonti, hvilket skulle løbe op efter min erindring til noget i retning af 750 mill. kr. Disse to bestræbelser, som altså tilsammen skulle komme op i nærheden af 1½ milliard kr., synes at være skrumpet ind på det seneste, idet finansministeren i sin fremsættelse siger, at besparelserne for 1973-74 bliver på ca. 1 milliard kr. Der er altså næsten ½ milliard kr. til forskel, og det resultat, man nu mener at måtte lægge til grund for denne debat her, er næsten en milliard kr. mindre end det skøn, som budgetministeren afgav i forårsmånederne, hvor han jo over for offentligheden gav udtryk for, at hvis man ikke kunne spare i størrelsesordenen 2 milliarder kr. på de 3 kommende budgetår, var konsekvensen en skatteforhøjelse. Hvor er disse besparelsesplaner forsvundet hen, og har ministeren opgivet håbet om at realisere målsætningen fra i foråret på 2 milliarder kr. besparelser for hvert af disse finansår? Vi vil beklage det, hvis ministeren skulle have slækket på sine anstrengelser eller opgivet sine mål på spareområdet. Vi tror, at det over for udlandet er det virksomste middel til at styrke tilhængerne til den danske krone, at der er behjertede sparebestræbelser fra den ansvarlige regering, og vi skal gerne hjælpe i disse bestræbelser, som vi har villet det hidtil.

Det, der i særlig grad må interessere venstre i en videre sparebestræbelse, er sammenhængen mellem besparelsernes omfang og de skatteforslag, vi har fået forelagt, og den udgiftspolitik, som regeringen agter at føre i den kommende tid. Man må rejse problemet, om den milliard kr., som mangler i forhold til den oprindelige målsætning på spareområdet, er den egentlige årsag til, at man nu søger nye afgifter indført til omtrent det samme beløb, om der ikke trods alle de mange tekniske sammenhænge også er en faktisk årsagssammenhæng i dette forhold.

Regeringen har haft den hensigt at prøve at forhindre en truende stigning i trækprocenterne, fordi kommunerne og amterne efter de opgaver, som folketinget har pålagt dem, navnlig på det sociale område, må øge beskatningen med 2-3, måske flere procent. Derfor kommer forslaget om at reducere folkepensionsbidraget med 2 pct. og i øvrigt